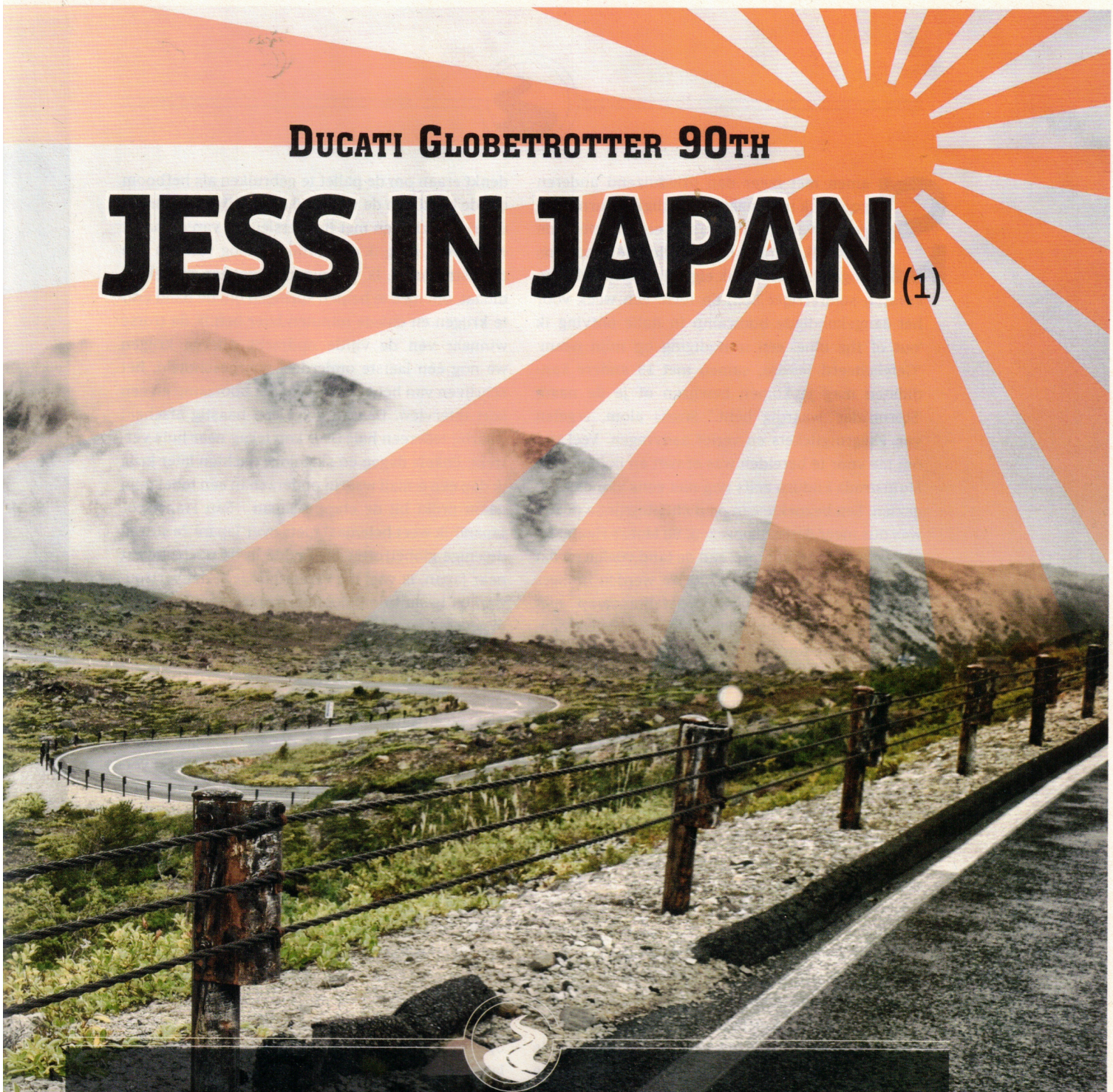
Ducati Globetrotter 90th

JESS IN JAPAN (1)

Ducati vierde onlangs zijn negentigste verjaardag en daar mocht wel wat ruchtbaarheid aan worden gegeven, vonden zij. Het bloedrode Italiaanse merk heeft in de voorbije decennia immers wereldwijd nogal wat wapenfeiten laten optekenen en op welke manier kan je dat beter uitbelichten dan door een Multistrada Enduro de wereld rond te sturen om al deze highlights te bundelen in één reisverhaal? Afgelopen mei lanceerden ze een online oproep naar al wie zich geroepen voelde om één van hun zeven 'Stormriders' te worden. De minimum voorwaarden om deel te nemen hielden niet echt veel in: je moest gepassioneerd zijn door motorrijden én een ervaren soloreiziger zijn.

Jessica Leyne

Samen met meer dan drieduizend anderen gooide ik mijn naam in de digitale urne vergezeld van enkele foto's en een motiverende tekst. Ik vergat mijn deelname trouwens nogal vlug omdat ik eigenlijk helemaal geen ervaren soloreiziger ben. En toch: één week voor het aangekondigde bootcamp in Italië ontving ik 'out of the blue' een uitnodiging op mijn naam: "Gefeliciteerd Jessica, samen met 13 andere kandidaten mag je komen bewijzen of je de naam 'Stormrider' waardig bent." Stress alom, regelen van vliegtuigtickets en verlof aanvragen. Veel tijd om me voor te bereiden was er niet en ik had zo 'n Multistrada Enduro zelfs nog niet eens van dichtbij gezien. Een bezoekje aan de dichtstbijzijnde dealer was dus meer dan aangewezen. Bij Moto's Hautekiet kon ik even het testmodel aan de tand voelen en dat was echt wel een goede zaak. We werden immers grondig gewaarschuwd voor dat bootcamp: niet alleen onze rijvaardigheden zouden getest worden, ook navigatie, fotografische en mechanische skills zouden getoetst worden.

Girl power

Het bootcamp vindt plaats in Firenze en de groep die ik er op de vooravond van de ultieme testdag ontmoet is ongelooflijk divers. Het klikt onmiddellijk tussen alle potentiële globetrotters, waar ik een omgeving van concurrentie verwachtte, vallen enkel gelach en aanmoedigingen te horen. Het bootcamp op zich is zwaar door enerzijds het drukke programma en anderzijds de mentale druk. De eerste navigatietest verloopt voor mij niet erg goed omdat ik geen idee heb hoe ik topografische kaarten moet lezen en behalve enkele gelukstreffers loop ik alle checkpoints mis. Gelukkig is de tweede proef de rijproef, al merk ik snel dat tijdens de start ervan alle blikken op mij zijn gericht. Ik lees de twijfel in vele ogen: zal dat kleine dametje die grote enduro wel meester kunnen?... De eerste manoeuvres zijn kinderspel, kegeltjes rijden en een noodstop uitvoeren op losse kiezels. Het tweede deel is leuker, we worden getrakteerd op een fikse regenbui en een offroadrit in de bergen. De elektronica maakt het voor mij wel erg makkelijk in de modder in vergelijking met mijn oude GS. De instructeurs zien duidelijk dat ik er wel erg veel plezier in heb én de fotograaf legt mijn beste helmglimlach ooit vast na de rit. De mechanische proef die volgt is erg simpel: er zijn vijf werkstations in het atelier met telkens één specifieke opdracht. Remblokjes vervangen, een punctuur in een band herstellen, monteren en demonteren van het stuur inclusief bediening en als laatste een band van de velg afkrijgen. Bijna niemand van de groep slaagt erin om die laatste klus te klaren, maar ik kreeg deze opdracht al jaren geleden te zien op een adventure rally. De velg ligt op een houten pallet en bijna niemand denkt eraan om de pallet te gebruiken als hefboom om de band van de velgrand af te krijgen. Wanneer ik druk bezig ben met het versleuren van de pallet en de velg, krijg ik een duim omhoog van één van de instructeurs. Ik vraag aan Hugo, een medekandidaat, om mee te helpen springen om de band eraf te krijgen en enkele minuten later ben ik de trotse winnaar van de vijfde opdracht. Hierna krijgen we nog één laatste onderdeel voorgeschoteld, het schrijven van het verslag over het bootcamp en een kort interview. Daarna volgt een haastig afscheid waarbij iedereen hals over kop terug naar huis vertrekt. Enkele dagen en slapeloze nachten later krijg ik dan een e-mail waarin onderaan in een tabel mijn naam prijkt bij de etappe 'Japan - San Francisco'. Japan!? Ik weet helemaal niets over Japan! Ze sturen de enige globetrotter die faalde in de navigatietest naar Japan, ik voel me vereerd door al dat vertrouwen en besluit de Bolognezen waar voor hun geld te geven.

Japan, hier ben ik dan!

Aangekomen op Haneda Airport, Tokyo wordt niet alleen duidelijk dat mijn bagage in China is achtergebleven, maar ook dat het contact tussen mij en de lokale bevolking niet eenvoudig zal verlopen. Het neemt al een uur in beslag om de vorm, kleur en inhoud van mijn rode reistas duidelijk te maken aan de baliebediende en uiteindelijk zit er zelfs niets anders op om het hoofdkantoor van Ducati in Tokyo te bellen om te vertalen. Miyo, de verantwoordelijke gaat na het tolken onmiddellijk druk op zoek om mijn kampeergerei te vervangen indien mijn bagage niet terecht zou zijn zaterdag aanstaande. Onder het motto dat alles wel goed zal komen, vertrek ik dus enkel met mijn rugzak richting hostel. Mijn eerste kennismaking met het openbaar vervoer verloopt vlot en enkele metro's later ben ik stiekem blij dat ik mijn zware bagage niet moet meesleuren tussen al dat volk. Op de Google Maps kaart zag de afstand Haneda-hostel er echt niet zo ver uit maar schijn bedriegt, pas twee uur later arriveer ik in de straat waar ik moet zijn en ik vind het hostel met veel moeite in een godverlaten zijstraatje zonder naambord. Aarzelend ga ik langs het schuifraam binnen, doe ik netjes mijn schoenen uit en neem plaats aan de keukentafel. Gelukkig ligt de WiFi-code wel klaar en kan ik het thuisfront laten weten dat ik op zijn minst al een bed gevonden heb voor de volgende twee nachten. Na enkele uren krijg ik bezoek van de eigenaars die verwonderd zijn om mij enkel met een rugzak te zien, ik ging toch immers enkele weken op reis? Met wat gebarentaal maak ik hen diets dat mijn bagage nog even weg blijft. De eigenares van het hostel vindt dat niet kunnen en gaat prompt in haar klerenkast rommelen om mij van schone kleren te voorzien. Ik weiger eerst maar wat ik al geleerd

